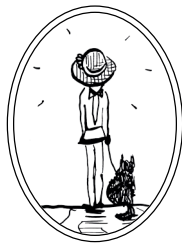

**Michel
Houellebecq
Sérotonín**

**Preklad
Aňa Ostrihoňová**

INAQUE

MICHEL HOUELLEBECQ

SÉROTONÍN

Ďakujeme vám, že ste si kúpili túto knižku,
lebo dobré príbehy žijú vtedy, keď ich čítame.
Kniha, ktorú držíte v rukách, vyšla aj
vďaka nášmu spojeniu s 582, s. r. o.

582 s.r.o.

MICHEL HOUELLEBECQ SEROTONINE

COPYRIGHT © Michel Houellebecq
and Flammarion, Paris, 2019

TRANSLATION © Aňa Ostrihoňová 2019

COPYEDITING Martina Kubealaková

COVER DESIGN © Barbora Šajgalíková

COVER IMAGE © Patrícia Koyšová

SLOVAK EDITION © INAQUE 2019

ISBN 978-80-8207-018-8

ISBN E-BOOK 978-80-8207-022-7

For sale in Slovakia only

MICHEL HOUELLEBECQ

SÉROTONÍN

INAQUE

Malá, oválna tabletká, ktorú možno prelomiť.

Budím sa okolo piatej či šiestej ráno, keď je potreba najakútnejšia; je to najbolestnejší okamih dňa. Ako prvé zapnem elektrický kávovar; večer som ho naplnil vodou a do čistého filtra som nasypal pomletú kávu (obyčajne Malongo, pokiaľ ide o kávu, stále som dosť náročný). Cigaretu si zapálím až po prvom dúšku; zakázal som si fajčiť skôr, je to každodenný úspech a je to môj jediný zdroj hrdosti (musím však priznať, že elektrické kávovary sú dosť rýchle). Prvé potiahnutie mi prinesie okamžitú úľavu, zarážajúco prudkú. Nikotín je dokonalá droga, jednoduchá a tvrdá. Neprináša radosť, pôžitkom je výlučne túžba po nej a naplnenie tejto túžby.

O pár minút neskôr, po dvoch či troch cigaretách, si zoberiem tabletku Captorixu a zapijem ju poldeci minerálky – obyčajne značky Volvic.

Mám štyridsaťšesť rokov, volám sa Florent-Claude Labrousse a neznášam svoje meno, myslím si, že má pôvod u dvoch mojich príbuzných, ktorých si matka a otec, každý z vlastných dôvodov, chceli uctiť. Je to o to smutnejšie, že okrem mena nemám svojim rodičom čo vyčítať, vo všetkých ohľadoch boli vynikajúci, urobili všetko preto, aby ma vyzbrojili všet-

kými zbraňami do boja o život, a ak som nakoniec prehral, ak sa môj život končí v smútku a utrpení, nemôžem z toho viniť ich, ale skôr poľutovaniahodný sled okolností, v ktorom som sa ocitol – a ktoré sú, popravde, témou tejto knihy –, takže rodičom nemám naozaj čo vyčítať okrem tej drobnej, nepríjemnej, ale naozaj len drobnej záležitosti s krstným menom. Nielenže spojenie Florent-Claude považujem za smiešne, ale jeho súčasti sa mi nepáčia ani samostatne, takže celkovo sa mi zdá moje meno absolútne zbabrané. Florent znie veľmi nežne, pripomína ženskú verziu Florence v takmer androgýnnom zmysle. Nijako nezodpovedá energickým črtám mojej tváre, ktoré z niektorého uhla pôsobia dokonca surovo a často (teda aspoň istým ženám) pripadali mužné, ale v žiadnom prípade, naozaj v žiadnom, nevyzerajú ako tvár botticelliovského pederasta. O mene Claude sa ani nebavme, pri jeho zvuku sa mi hneď vybaví tanečnice claudetty a desivý vintage videoklip Claudea François a prehrávaný dookola na večierku starých homošov.

Zmeniť si meno nie je ťažké, teda nehovorím o administratívnom hľadisku, pretože z administratívneho hľadiska nie je jednoduché takmer nič, cieľom administratívy je zredukovať vaše životné možnosti na minimum, ak ich teda byrokracia nezničila už vopred, z administratívneho hľadiska je dobre zadministrovaný človek mŕtvy človek, hovorím čisto o hľadisku používania: stačí, aby ste sa predstavili pod novým menom a o niekoľko mesiacov či dokonca týždňov vás ním oslovuje každý, dokonca ani ľudom, ktorí vás poznali v minulosti, nenapadne volať vás inak. V mojom prípade by šlo o veľmi jednoduchý proces, pretože druhé meno mám Pierre a dokonale zodpovedá predstave rozhodnosti a mužnosti, ktorú by som rád odkomunikoval svetu. Ale nič som nespravil, naďalej som sa nechal oslovovať tým odporným menom Florent-Claude a všetko, čo som od istých žien získal (konkrétne od Camille a Kate, ale k tomu sa ešte určite vrátim), bolo, že sa obmedzili na Florent, od spoločnosti vo vše-

obecnosti som sa ničoho nedočkal ani v tomto, ani v takmer žiadnom inom ohľade, nechal som sa unášať okolnosťami, dokázal som svoju neschopnosť zobrať život do vlastných rúk, dokázal som, že mužnosť, ktorá sa podľa všetkého zrkadlila na mojej tvári vpísaná do ostrých hrán a hrubých črt, bola v skutočnosti len návnada, obyčajný podfuk – za ktorý, som popravde nezodpovedal. Boh ma vybavil, ale ja sám seba nie, vždy som bol nekonzistentným, pochybným a teraz už aj štyridsaťšesťročným človekom, nikdy som nebol schopný riadiť svoj vlastný život, skrátka, zdalo sa veľmi pravdepodobné, že druhá polovica mojej existencie bude podľa vzoru tej prvej len pozvoľným a bolestivým úpadkom.

Prvé známe antidepresíva (Seroplex, Prozac) zvyšujú hladinu sérotonínu v krvi prostredníctvom inhibície jeho spätného vychytávania neurónmi 5-HT1. Objav Capton D-L začiatkom roku 2017 otvoril dvere novej generácii antidepresív fungujúcich na základe jednoduchšieho procesu, keďže podporujú exocytózu, teda uvoľňovanie sérotonínu, ktorý sa tvorí v sliznici tráviaceho traktu. Do konca roku sa Capton D-L začal predávať pod názvom Captorix. Od začiatku preukázal prekvapivú účinnosť, pacientom umožňuje s nepoznanou ľahkosťou integrovať dôležité rituály normálneho života v rámci rozvinutej spoločnosti (hygiena, spoločenský život obmedzený na dobré susedské vzťahy, jednoduché administratívne úkony), pričom na rozdiel od antidepresív predchádzajúcej generácie u pacientov nijako nepodporuje samovražedné alebo sebapoškodzovacie sklony.

Najčastejšie pozorovanými vedľajšími účinkami Captorixu sú nevoľnosť, strata libida, nevládnosť.

Nevoľnosťou som nikdy netrpel.

Tento príbeh sa začína v španielskej provincii Almería, presne päť kilometrov severne od mesta El Alquián na ceste N340. Bolo to v lete, nepochybne už v polovici júla, koncom druhej dekády 21. storočia – zdá sa mi, že francúzskym prezidentom bol Emmanuel Macron. Bolo krásne a príšerne horúco, ako napokon býva vždy v tomto období na juhu Španielska. Krátko po obede môj Mercedes G 350 TD 4x4 parkoval pred benzínkou Repsol. Natankoval som plnú nádrž nafty, popíjal som Coca-Colu Zero opretý o karosériu a pomaly vo mne narastala mrzutosť pri predstave, že na druhý deň príde Yuzu, keď pred kompresorom na pneumatiky zastavil Volkswagen Chrobák.

Vystúpili z neho dve dvadsiatničky, už z diaľky bolo vidno, že sú úžasné; v poslednom čase zabúdam na to, ako veľmi dokážu byť dievčatá vzrušujúce, šokovalo ma to, ako prudký neprirodený dejový zvrät. Vzduch bol taký horúci, že sa zdalo, akoby jemne vibroval, aj z asfaltu na parkovisku sálala horúčava, boli to dokonalé kulisy pre fatamorgánu. Dievčatá však boli skutočné a mňa zachvátila mierna panika, keď sa jedno z nich vybralo mojím smerom. Malo dlhé svetlohnedé, jemne zvlnené vlasy a úzku čelenku s farebnými geometrickými motívami. Pás z bielej bavlny mu viac či menej zakrýval prsia a jeho rovnako biela bavlnená krátka zvonová sukňa vyzerala, že sa zdvihne pri najmenšom po-

ryve vetra – ako som už spomínal, vládlo bezvetrie, Boh je milostivý a milosrdný.

Dievča sa pokojne usmievalo a nevyzeralo, že by sa bálo – aby bolo jasné, strach stál na mojej strane. V pohľade sa mu ukrývala dobrota a šťastie. Od prvej chvíle som vedel, že v živote zažilo len to príjemné, či už vo vzťahu so zvieratami, ľuďmi, alebo dokonca so šéfmi. Prečo sa v toto letné popoludnie ku mne vybralo mladé a prítlačivé dievča? Spolu so svojou priateľkou chcelo skontrolovať tlak (v pneumatikách na aute, zle sa vyjadrujem). Ide o obozretný krok, ktorý odporúčajú orgány zodpovedné za bezpečnosť premávky v takmer všetkých civilizovaných krajinách, a dokonca aj v niektorých iných. Takže toto mladé dievča nebolo len prítlačivé a dobré, bolo aj obozretné a múdre a môj obdiv k nemu rástol s každou sekundou. Hádám som mu mohol odmietnuť pomôcť? Zjavne nie.

Jeho kamarátka zodpovedala vo väčšej miere štandardom, ktoré sa očakávajú od Španielok – čierne vlasy, tmavohnedé oči, hnedastá pokožka. Nebola nahodená tak coolovo, hoci vyzerala ako veľmi cool dievča, aj keď menej šťavnaté s trošku kurvičkovským nádychom, v ľavej nosnej dierke mala strieborný krúžok, pás zakrývajúci prsia bol viacfarebný s agresívnym vzorom a sloganmi, ktoré by sa dali označiť za punkové či rockové, už som zabudol, aký je v tom rozdiel, pre jednoduchosť povedzme, že šlo o punk-rockové nápisy. Na rozdiel od svojej kamarátky mala na sebe šortky a to bolo ešte horšie; netuším, prečo sa vyrábajú také priliehavé šortky, nedokázal som sa ubrániť hypnotizujúcemu pohľadu na jej zadok. Bolo to nemožné, ale veľmi rýchlo som pozornosť presunul k celkovej situácii. V prvom rade je potrebné, vysvetľoval som, nastaviť vhodnú výšku tlaku v závislosti od daného vozidla: zvyčajne sa tento údaj uvádza na malom kovovom štítiku zvnútra ľavých predných dvier.

Štítok sa nachádzal na uvedenom mieste a ja som pocítil, ako ich rešpekt voči mojim mužným schopnostiam vzrástol. Auto nemali veľmi zaťažené, mali prekvapivo málo batožiny,

dve ľahké tašky s niekoľkými tangami a bežnými kozmetickými prípravkami, takže tlak vo výške 2,2 kilobary postačil.

Takže už stačilo len pristúpiť k samotnej operácii dofúkania pneumatík. Tlak v prednej ľavej pneumatike som na prvý raz odhadol na 1 kilobar. Obrátil som sa k nim s vážnosťou, čiže s miernou prísnosťou prislúchajúcou môjmu veku. Spravili dobre, že sa ma opýtali, bolo načase, nevedomky sa ocitli v skutočnom nebezpečenstve: nenahustené pneumatiky nepriliehajú k vozovke, odchýlili by sa z jazdnej dráhy a takmer isto by havarovali. Zareagovali emotívne s nevinnosťou, brunetka ma chytila za predlaktie.

Treba uznať, že tieto prístroje sa ťažko obsluhujú, treba striehnuť na sipenie mechanizmu a viackrát skontrolovať hmatom ventil skôr, než ho zaklapnete, jednoduchšie by bolo šukať, je to intuitívnejšie, som si istý, že by so mnou v tomto ohľade súhlasili, ale túto tému som nevedel načat', a tak som dofúkal ľavú prednú pneumatiku, potom ľavú zadnú, čupeli vedľa mňa, sledujúc veľmi pozorne každý môj pohyb, brblajúc si vo svojej reči *chulo a claro que sí*, potom som im odovzdal štafetu, naznačil som, aby sa o ostatné pneumatiky postarali samy pod mojím otcovským dohľadom.

Tmavšia, ktorá bola, ako som už vycítil, impulzívnejšia, sa vrhla na pravú prednú pneumatiku a vtedy to začalo byť náročné, keďže si klakla, stehná natlačené do minišortiek, dokonale okrúhly zadoček, ktorý sa hýbal, keď sa snažila otvoriť ventil, myslím si, že brunetka si všimla moje znepokojenie, a dokonca ma na chvíľu sestersky objala okolo pása.

Konečne sme sa dostali k zadnej pravej pneumatike, o ktorú sa postarala brunetka. Erotické napätie trochu povolilo, ale pomaličky začalo prevládať napätie milostné, keďže sme všetci traja vedeli, že ide o poslednú pneumatiku a nezostáva im nič iné len pokračovať v ceste.

Napriek tomu so mnou ešte pár minút pobudli, zahŕňali ma vďakou a láskavými slovami a ich správanie sa nenieslo výlučne v teoretickej rovine, aspoň to si myslím teraz, o niekoľko rokov neskôr, pretože si spomínam, že v minulosti

som mal erotický život. Vypytovali sa ma, akej som národnosti – Francúz, myslím si, že som to nespomínal – a či sa mi páči v tomto regióne, či tu poznám nejaké príjemné miesta. V istom smere áno, napríklad tapas bar priamo oproti domu, kde bývam, kde podávajú aj veľké raňajky. Tiež diskotéku, trochu ďalej, ktorú možno označiť za príjemný podnik. A mám tu aj byt, kde môžu prespať, aspoň na jednu noc, a tiež mám pocit (ale to si už nepochybne vymýšľam z odstupe), že by to mohlo byť veľmi príjemné. Ale nič z toho som nepovedal, rozhodol som sa zhrnúť to slovami, že celkovo je región prijateľný (čo bolo presné) a že sa tam cítim šťastný (čo nebola pravda a plánovaný Yuzuin príchod na tom nemal nič zmeniť).

Nakoniec odišli s veľkým mávaním, Volkswagen Chrobák sa otočil na parkovisku a vyrazil na diaľničný napájač.

Mohlo tam dôjsť k viacerým situáciám. Keby sme boli v romantickej komédii, po pár sekundách dramatického váhania (v tomto štádiu je dôležitý herec, predstavujem si, že Kev Adams by to zvládol) by som skočil za volant svojho Mercedesu 4x4, rýchlo by som Chrobáka dobehol na diaľnici, prebehol by som ho prehnane trochu hlúpo gestikulujúc (ako herci v romantických komédiách), zastavili by na najbližšom odpočívadle (v skutočnosti v klasickej romantickej komédii by v aute sedelo len jedno dievča, nepochybne brunetka) a došlo by k dojemnému spojeniu dvoch ľudí vo víchrici spôsobenej kamiónmi, uháňajúcimi pár metrov od nás. V tejto scéne by sa scenárista určite vyhral s dialógmi.

Keby sme boli v pornofilme, dej by bol už vopred predvídateľný a na dialógoch by toľko nezáležalo. Všetci muži túžia po šťavnatých, ekologických ženách v trojke – teda, takmer všetci muži, ja určite.

Boli sme v realite, takže som sa vrátil domov. Čakala ma tam erekcia, čo nie je prekvapivé vzhľadom na udalosti z populudnia. Vyriešil som ju bežným spôsobom.

Tie dievčatá, a najmä brunetka, mohli dať
_____ môjmu pobytu v Španielsku zmysel a roz-
čarovaný a banálny záver popoludnia len
kruto zdôraznil evidentnú skutočnosť: nemal som žiadny
dôvod tu byť. Tento byt som si kúpil s a pre Camille. Bolo to
v časoch, keď sme si plánovali spoločné projekty, rodinné
sídlo, romantický mlyn v Creuse alebo neviem kde, možnože
sme si predstavovali všetko okrem robenia detí – ale v istej
chvíli veľa nechýbalo. Nehnutel'nosť som kupoval prvýkrát
a zjavne aj naposledy.

Prostredie sa jej od začiatku páčilo. Bolo to malé nudistic-
ké centrum na pokojnom mieste, ďaleko od obrovských tu-
ristických komplexov, tiahnucich sa od Andalúzie po Levant,
ktorých osadenstvo tvoria v zásade severoeurópski dôchod-
covia – Nemci, Holanďania, občas Škandinávci, samozrejme
s nevyhnutnými Angličanmi; čo je však zvláštne, nechodia
tam žiadni Belgičania, zatiaľ čo v centre sa všetko od archi-
tektúry pavilónov, vybavenia obchodov až po nábytok v ba-
roch dožadovalo ich prítomnosti, v skratke šlo o centrum
v belgickom štýle. Väčšina z obyvateľov a obyvateľiek boli
bývalé učiteľky, úradníci každého druhu či stredné kádre.
Teraz si užívali pokojnú jeseň života, nechodili poslední na
aperitív a s prirodzenosťou predvádzali svoje rozkysnuté
zadky, ovisnuté prsia a ochabnuté vtáky na ceste z baru na
pláž a z pláže do baru. Nerobili problémy, nevyvolávali spo-

ry so susedmi, civilne si rozložili uterák na plastové stoličky v podniku *No problema* a potom sa s prehnanou pozornosťou pustili do štúdia dosť krátkeho jedálneho lístka (v okruhu nudistického rezortu bolo prejavom zdvorilosti, keď sa zákazníci prostredníctvom uteráka vyhýbali kontaktu pravdepodobne mokrých intímnych partií s verejne využívaným nábytkom).

Ďalšia, menej početná klientela pozostávala zo španielskych hippies (adekvátne reprezentovaných, ako som si s bolesťou uvedomil, dvomi dievčatami, ktoré ma požiadali, aby som im dofúkal pneumatiky). Krátky exkurz do nedávnej španielskej minulosti nebude na škodu. Po smrti generála Franca v roku 1975 sa Španielsko (konkrétne španielska mládež) začalo konfrontovať s dvomi protichodnými tendenciami. Prvá z nich vyplynula zo šesťdesiatych rokov a zdôrazňovala voľnú lásku, nudizmus, emancipáciu pracujúcej triedy a tak podobne. Druhá sa definitívne presadila v osemdesiatych rokoch a naopak vysoko hodnotila súťaživosť, hard porno, cynizmus, stock-options; dobre, zjednodušujem, ale zjednodušovať treba, inak sa k ničomu nedostaneme. Zástancovia prvej tendencie, ktorej porážka bola od začiatku naplánovaná, sa postupne stiahli do prírodných chránených oblastí podobných centru, v ktorom som si kúpil byt. A boli nakoniec porazení, ako sa plánovalo. Niektoré fenomény, ktoré sa objavili po smrti generála Franca, ako napríklad hnutie *Indignados*, by však mohli naznačovať opak. Tak ako aj prítomnosť tých dvoch dievčat na čerpačke Repsol v El Alquíane počas toho znepokojivého a mrzutého popoludnia – je ženský rod od *indignado indignada*? Takže som sa vlastne ocitol v prítomnosti dvoch vzrušujúcich *indignadas*? Nikdy sa to nedozviem, nevedel som sa priblížiť k ich životu, ale napriek tomu som im mohol navrhnúť, aby ma navštívili v tomto nudistickom centre, boli by tu vo svojom prirodzenom prostredí, možnože tá tmavšia by odišla, ale bol by som šťastný s brunetkou, koniec koncov predsta-

vy o šťastí sú v mojom veku čoraz nejasnejšie, ale počas niekoľkých nocí po tom stretnutí sa mi snívalo, že mi brunetka zazvonila pri dverách. Vrátila sa po mňa, moje blúdenie na tomto svete bolo na konci, jediným gestom prišla zachrániť môjho vtáka, moje bytie a moju dušu. „A do môjho domu vstúpila slobodne a nebojácne ako jeho pani.“ V niektorých snoch spomínala, že jej čiernovlasá priateľka čaká v aute a chcela by sa k nám pridať; ale sny v tejto verzii sa mi snívali čoraz zriedkavejšie, scenár sa zjednodušoval a nakoniec už žiadny neexistoval, hneď ako som otvoril dvere, vstúpili sme do ožiareného, neopísateľného priestoru. Takéto blúznenie sa opakovalo počas nasledujúcich viac než dvoch rokov – ale nepredbiehajme.

Vtedy som ešte musel na druhý deň popoludní zájsť po Yuzu na letisko v Almerii. Nikdy tu nebola, ale bol som si istý, že to tu bude neznášať. Nordickí dôchodcovia jej boli odporní, španielskymi hippies pohrdala, žiadna z týchto dvoch skupín (ktoré si tu bez problémov nažívali) nevyhovovala jej elitárskemu videniu spoločenského života a sveta všeobecne, tí ľudia rozhodne neboli *klasa*; mimochodom ani ja som nebol *klasa*, lenže ja som mal peniaze, dokonca veľa peňazí, ktoré som nadobudol za okolností, ktoré tu možno opíšem, ak mi zostane čas; a teda keď sa o mojom vzťahu s Yuzu povedalo toto, povedalo sa všetko, prirodzene, že som ju musel nechať, bolo to úplne jasné, navyše nikdy sme si nemali spolu ani začínať, proste mi len dlho, veľmi dlho trvalo, kým som zobral život do vlastných rúk, ako som už spomínal, väčšinu času som nebol schopný nič urobiť.

Na letisku som ľahko našiel miesto, parkovisko bolo predimenzované, mimochodom, všetko v regióne bolo predimenzované, naplánované na kolosálny turistický úspech, ktorý sa nikdy nedostavil.

Vtedy som už s Yuzu nespával celé mesiace a už vôbec

som s tým nehodlal začínať z rôznych dôvodov, ktoré nepochybne objasním neskôr, predovšetkým mi nebolo jasné, prečo som túto dovolenku naplánoval, a kým som sedel na plastovej lavičke v priletovej hale, premýšľal som, ako ju skrátiť – počítal som s dvomi týždňami, pričom jeden úplne postačí, mal som v úmysle vymyslieť si nejaké pracovné povinnosti, na to mi tá štetka nemôže nič povedať, keďže je totálne závislá od mojich prachov, ktoré mi v každom prípade dávali nejaké práva.

Lietadlo z parížskeho letiska Orly pristálo načas a príjemne klimatizovaná priletová hala bola takmer úplne prázdna. Turistický ruch v Almerii rozhodne upadal. Vo chvíli, keď sa na svetelnej tabuli objavila informácia o prílete, mal som chuť vstať a zamieriť na parkovisko – nepoznala adresu rezortu, nemala ma ako nájsť. Rýchlo som si to vypočítal: bolo by dobré vrátiť sa zajtra či pozajtra do Paríža z pracovných dôvodov, do práce na ministerstve poľnohospodárstva, ktorej som mal, mimochodom, rovnako po krk ako svojej japonskej priateľky; skrátka, mal som zlé obdobie, niektorí ľudia páchajú samovraždy aj v menej závažných situáciách.

Ako vždy bola dokonale nalíčená, takmer vymalovaná, šarlátový rúž na perách a tmavofialové očné tiene zvýrazňovali jej bledosť, jej „porcelánovú“ pokožku, ako sa píše v románoch Yvesa Simona, a v tej chvíli som si spomenul, že nikdy nechodí na slnko, Japonky bledú pokožku (teda porcelánovú pokožku, aby som zostal pri Simonovom výraze) považovali za vrchol vznešenosti; ale čo mal človek robiť v španielskom letovisku, ak sa odmieta vystavovať slnku? Táto dovolenka bola rozhodne absurdná, večer zmením dátumy rezervácií hotelov na spätočnej ceste, už týždeň je veľa, prečo si neušetriť pár dní dovolenky na jar a nepokochať sa rozkvitnutými čerešňami v Kjóte?

S brunetkou by to bolo iné, bez výčitiek a hanby by sa rozložila na pláži ako poslušná dcéra Izraela, nevyviedli by ju z miery tukové vankúše nemeckých dôchodkýň (vedela, že

taký je osud žien až do druhého Kristovho príchodu), slnku by ponúkla (a nemeckým dôchodcom, ktorí by si to nenechali ujsť) úžasný pohľad na dokonale okrúhly zadoček, nevinnú, ale napriek tomu vyholenú šušku (pretože Boh povolil šperky) a mne by sa postavil, postavil by sa mi ako zvierat'u, ale nevyfajčila by ma hneď na pláži, predsa len to bol rodinný nudistický rezort, nechcela by šokovať nemecké dôchodkyne, ktoré tam pri východe slnka cvičili hatha jogu; napriek tomu by som cítil, ako po mne túži, vrátila by sa mi mužnosť, ale počkala by, kým nebudeme vo vode, tak päťdesiat metrov od pláže (voda bola plytká aj dosť ďaleko), aby ponúkla svoje vlhké útroby môjmu víťaznému falusu. Neskôr by sme zašli na večeru, na *arroz con bogavantes* v reštaurácii v Garruche, romantiku a pornografiu by už nič neoddeľovalo, podmanivo by sa ukázala Stvoriteľova dobrota; jednoducho, myšlienky sa mi na chvíľu zatúlali, ale aj tak sa mi podarilo zatvárať sa aspoň trochu spokojne, keď som zbadal Yuzu vchádzajúcu do haly v kompaktnej skupine austrálskych batôžkárov.

Letmo sme sa pobozkali, teda obtreli sme si o seba líca, ale aj to už bolo priveľa, pretože si hneď sadla, otvorila kozmetický kufrík (ktorého obsah bol v striktnom súlade so štandardmi príručnej batožiny požadovanými leteckými spoločnosťami) a prepudrovala si tvár bez toho, aby sa čo i len pozrela na bežiaci pás s batožinou – zjavne bolo mojou úlohou zísť jej po kufor.

Nedobrovoľne som jej tašky dobre poznal, boli nejakej slávnej značky, už neviem či Zadig & Voltaire alebo Pascal & Blaise, ktorej konceptom bolo potlačiť kožu jednou z renesančných máp, na ktorej bol svet zobrazený veľmi približne s vintage komentármi typu „Tu žijú levy“, prosto, šlo o módne kufre, ktorých exkluzivitu umocňoval fakt, že na rozdiel od vulgárnych Samsonitov pre strednú triedu nemali kolieska, takže ich bolo treba pekne krásne *nosiť*, presne ako elegantné kufríky z viktoriánskej doby.

Podobne ako všetky krajiny západnej Európy sa aj Španielsko zapojilo do smrteľného procesu zvyšovania produktivity a postupne zrušilo všetky nekvalifikované pracovné miesta, ktoré dovtedy prispievali k tomu, aby bol život trochu znesiteľnejší, čím veľkú časť obyvateľstva odsúdilo na hromadnú nezamestnanosť. Kufre podpísané Zadig & Voltaire alebo Pascal & Blaise majú zmysel len v spoločnosti, kde ešte existuje funkcia *nosiča*.

Zjavne sme v takej spoločnosti nežili, ale vlastne áno, pomyslel som si, keď som bral Yuzuinu batožinu z bežiaceho pásu (jeden kufor a cestovná taška takmer rovnakej váhy, dokopy mali tak štyridsať kíľ): nosičom som bol ja.